

en saadan Ordning og den af os foreslaaede, en Forskjel, paa hvilken vi maa lægge afgjøvende Vægt. Flertallet har nu ment, at ogsaa det kunde siges at foreslaa en Begrændsning af Statens Garanti ved det Vædringsforslag, det har stillet under Nr. 9, og som jo gaar ud paa, at Indenrigsministeren, naar en Kreditforening har været nødsaget til i et Regnskabsaar at ty til det solidariske Ansvar saaledes, at et vist Vædringsforslaget fastsat Minimum er bleven afkrævet, skal være bemyndiget til at skride ind og sætte Foreningen under Administration eller standse dens Virksomhed. Som det vil ses, har ogsaa Mindretallet stillet et tilsvarende Vædringsforslag under Nr. 10, som i Hovedtanken gaar ud paa det Samme; men efter vor Formening kan intet af disse Vædringsforslag paa nogen Maade være tilstrækkeligt til at fyldestgjøre den Fordring, som af os stilles til Garantens Begrændsning. Vi betragte overhovedet Indholdet af disse Vædringsforslag som noget i og for sig aldeles Selvsølgelig. At der, naar det gaar galt i en Kreditforening — og det kan man dog vel sige, at det gaar galt i en Kreditforening, naar det viser sig, at de ordinære Summer, der indkomme fra Interessenterne, ikke ere tilstrækkelige til at dække dens Forpligtelser, men at den er nødt til at kræve ekstraordinære Midler — maa kunne gives Midler til at skride ind, det er Noget, der synes os at følge af sig selv. Det har man ogsaa hidtil anset som selvsølgelig, saaledes er det idetmindste stillet med Hensyn til en Kreditforening, der var kommet i et saadant Tilfælde, og det var en Kreditforening, hvor der ikke var Tale om Statsgaranti. At der, naar Staten garanterer, maa kunne gribes ind i et saadant Tilfælde, synes at maatte følge af sig selv. Men hvorledes kan man sige, at Garantien derved begrændses, dette er jo kun for det Tilfælde, at det gaar galt; men den Forudsætning kan man dog ikke gaa ud fra, om man end anser det for meget sandsynligt, at det vil gaa galt med disse Kreditforeninger. Man kan jo dog ikke lukke Øiet for — og det maa fra Lovens Forsvareres Side ønskes og haabes — at det i meget lang Tid vil kunne gaa godt, og det kan det ogsaa, naar Konjunkturerne i længere Tid blive opadgaende; da er jo enhver Indskrænkning fra Regjeringens og det Offentliges Side udelukket, da kunne Statens Forpligtelser svulme op til en Størrelse, som man ikke har nogen Forestilling om nu. Svormegget Udparcelleringen kan tiltage, hvilken økonomisk Udvikling der kan blive Følgen af denne Lov, lader sig aldeles ikke beregne. Men ikke nok med det, dertil kommer endnu, at naar det Princip er slaet fast, at disse Besiddere bør hjælpes ved Kreditforeninger med Statsgaranti, og saa det Tilfælde indtræder, at en af Foreningerne maaste paa Grund af en slet Beskyrelse maa standses, kan det saa være en Grund til at slaa en Streg over det hele Prin-

cip? Er det ikke en aldeles naturlig Følge deraf, og vil det ikke være en ganske naturlig Fordring hos dem, hvis Interessenter ere knyttede dertil, at der saa maa oprettes en ny Kreditforening, hvor man maa forsøge, om ikke Bestyrelsen kan blive bedre, og om den ikke kan blive saaledes, at den kan gaa heldigere? Det forekommer os derfor, at det i Virkeligheden ikke kan siges at være nogen Begrændsning af Statens Garanti, men at, hvad der er foreslaaet af Flertallet under Nr. 9 og af Mindretallet under Nr. 10, kun er, hvad Sagens Natur egentlig tilfiger maa finde Sted, selv om der ingen Bestemmelse derom indeholdes i Loven. Der var ganske vist Ingen, der vilde reise nogen Tvivl derom. Særligt skal jeg, med Hensyn til, at der saaledes her foreligger to Vædringsforslag om samme Gjenstand, tillade mig at bemærke, hvorfor vi ikke have kunnet finde os tilfredsstillede ved Nr. 9, men foretrakke Nr. 10. For det Første have vi ikke kunnet se, hvorfor ikke Indenrigsministeren maatte have Bemyndigelse til at kunne skride ind, saasnart der blev tyet til den solidariske Ansvarlighed, hvorfor det skulde være nødvendigt, at det Bidrag, der blev opkrævet, skulde udgjøre 1 pCt. Det forekommer mig, at der dog, selv om det var et noget mindre Bidrag, der blev krævet af de solidariske Ansvarlige, vel kunde være Anledning for Ministeren til i saadanne Tilfælde at gribe ind, og jeg kan ikke indse, hvad Stade derved kunde ske, selv set fra Flertallets Standpunkt. Dernæst forekommer det mig, at være en Mangel ved Forslaget under Nr. 9, at det ikke tillader Indenrigsministeren at gribe ind, allerede naar Statens Garanti træder i Kraft. Det synes mig dog underligt, at Indenrigsministeren skal være afstaaren fra at være sig, uagtet der lægges Beslag paa Finansklassen til at udrede Renterne af Obligationerne, blot fordi man endnu ikke har begyndt at opkræve Bidrag fra Interessenterne. Det forekommer mig derfor, at det er rigtigere, naar vi i vort Forslag under Nr. 10 have nævnt begge Tilfælde, baade det, at Statsklassens Tilskudspligt træder i Virksomhed, og det, at det bliver nødvendigt at afkræve Interessenterne Bidrag i Kraft af deres solidariske Ansvar, og have nævnt begge Tilfælde som saadanne, i hvilke Indenrigsministeren maatte være bemyndiget til at skride ind. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det forekommer mig, at Ordene: „sætte under Administration“ og „standse Virksomheden“, ere noget mindre korrekte end de af os benyttede Udtryk; men jeg skal endnu anføre, at det synes os at være noget unaturligt, naar Slutningen af Vædringsforslaget under Nr. 9 som en Fremgangsmaade, det vilde være ganske rimeligt, at Indenrigsministeren fulgte, henviser til, at han, uagtet det solidariske Ansvar er traadt i Kraft, dog lader tre Aar hengaa, i hvilke der afkræves Interessenterne extra Bidrag, uden at være sig. Jeg kan ikke ret tænke mig, at Noget